KDE LIŠKY DÁVAJÍ DOBROU NOC

IV. OUTSIDER

CHAIM CIGAN

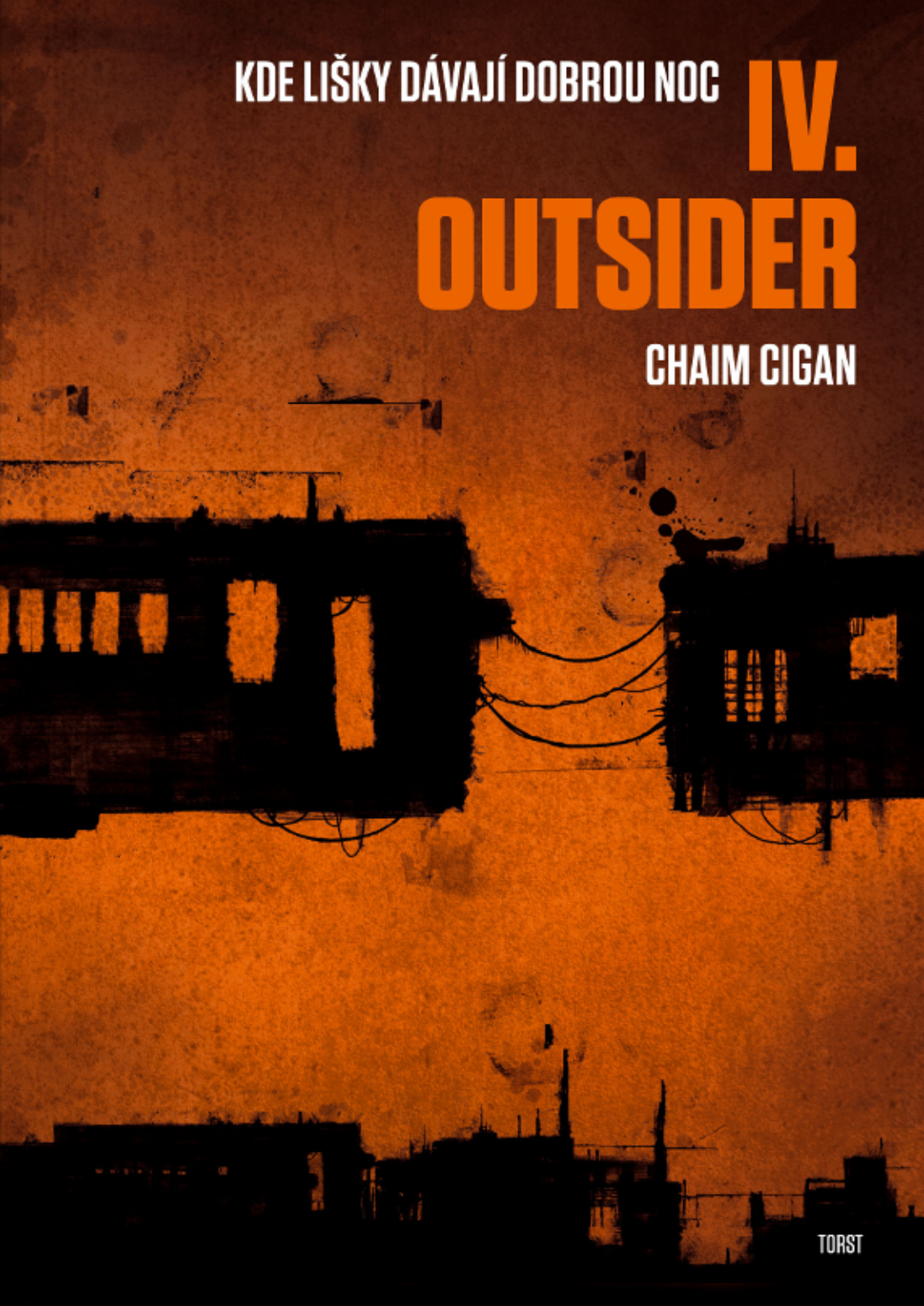

TORST

TORST

KDE LIŠKY DÁVAJÍ DOBROU NOC

KDE LIŠKY DÁVAJÍ DOBROU NOC

IV.
OUTSIDER

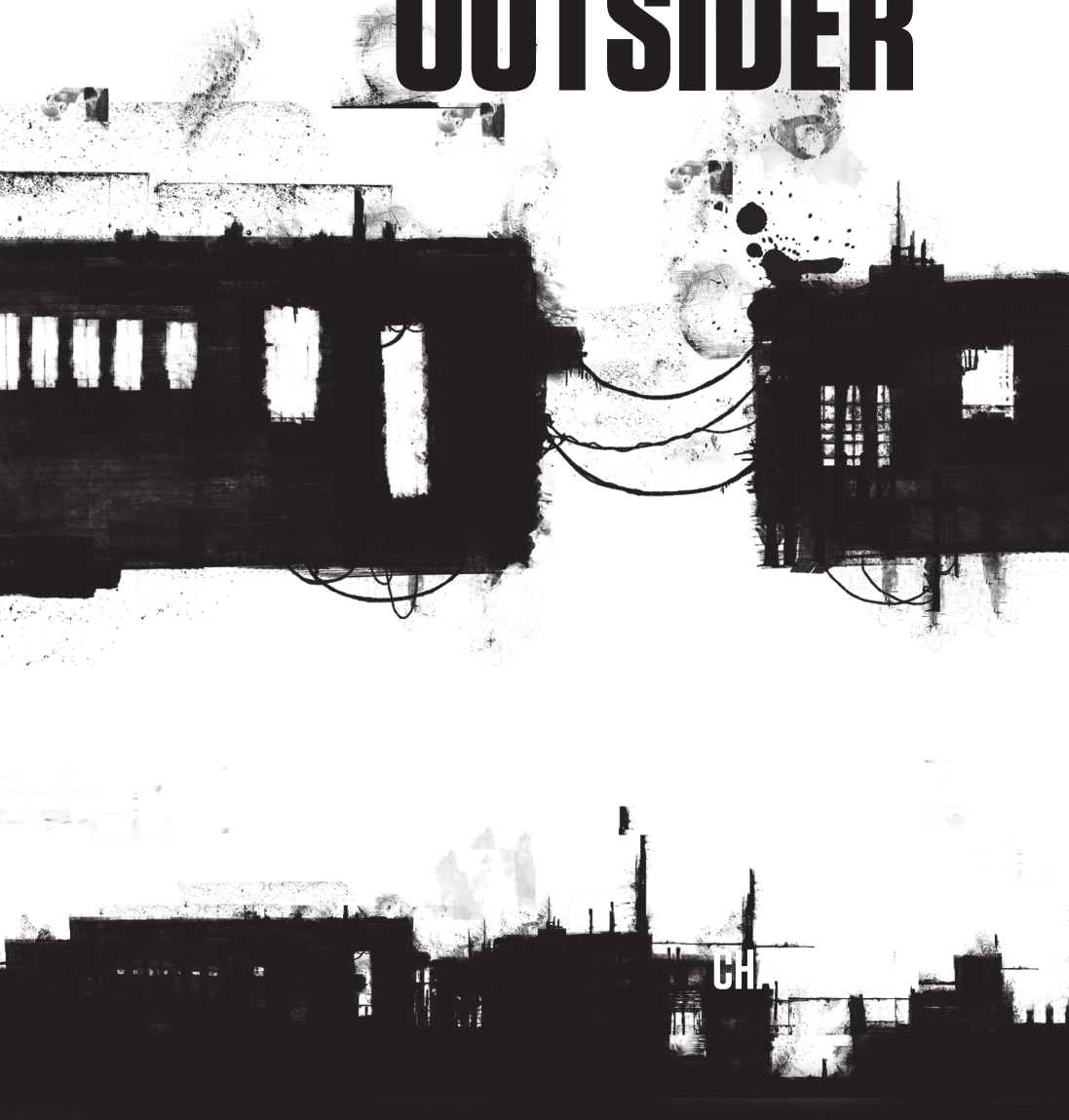

© Chaim Cigan, 2017
© Torst, 2017
ISBN 978-80-7215-551-4 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-7215-667-2 (e-kniha)

Mám za to, že tou nejmilosrdnější věcí na světě je neschopnost lidské mysli uvést do souvztažnosti veškerý svůj obsah.

Howard Phillips Lovecraft / Volání Cthulhu

PRVNÍ KNIHA

1 / VRABEC V HRSTI

Aby bylo vyplněno informační vakuum po vojenském zásahu a lidem kdekoliv na světě bylo zřejmé, že se alianční invaze v žádném případě netýká jich a že byla v jejich zájmu, obíhal zeměkouli televizní dokument Spiknutí proti míru. Také americký prezidentský pár seděl v Oválné pracovně Bílého domu a sledoval *Plot against Peace*, třetím divákem byl Aristid Ljubimov, jinak Milovaný.

„Dobře," přehodila si první dáma pravou nohu přes levou. Pak uznala za vhodnější si je zase vyměnit zpět a podívala se po Milovaném. „Lidi to snad přesvědčí, ale o židovském spiknutí nemáme žádný důkaz. Kdyby Mosad skutečně unesl Milovanou a vaši dceru, proč nás ti vaši židovští spiklenci nevydírají?"

„Protože jsou všichni zavření," vysvětlil jí za mlčícího Ljubimova prezident. Ale nepotvrzený únos Milované a její dcery byl příliš slabým argumentem pro vojenskou akci takového rozsahu. Prezident musil se vším pochopením pro Ljubimovovu bolest a s veškerým obdivem k Milované souhlasit se svou ženou, že obsadit spřátelenou zemi kvůli únosu dvou žen bylo unáhlené. Však se také únos ruské Heleny držel před veřejností v tajnosti a vyrukovalo se s blíže nespecifikovaným spiknutím.

„V tom případě jste je asi pozavírali příliš brzy," namítla prezidentova žena, nespouštějíc oči z Ljubimova. Milovaný ji poslouchal normálně rostlým levým uchem. Na pravé ucho, od narození svinuté do kornoutku a zavřené, neslyšel.

„Máš pravdu, ale musili jsme přece konat," papouškoval však po něm americký prezident.

„Teď už se bohužel kvůli tvému konání nic nového nedozvíme. Co kdyby jeden z vás hnul zadkem a ztlumil zvuk?"

Její muž stáhl nohy z konferenčního stolku, ztlumil zvuk, ale než se první dáma dostala zase k slovu, Ljubimov ji předešel: „Mohla únoscům zemřít, proto se neozvali."

„Dejme tomu, že zemřela," protáhla hezkým nosíkem první dáma. „Pořád ještě by nás ale mohli vydírat, kdyby měli vaši dceru. A netvrďte mi, že naši vyšetřovatelé neměli prostředky, jak ze zatčených vytáhnout, kde ji živou nebo mrtvou skrývají!"

Milovaný vyronil z pravé oční škvírky slzu a levým okem na ni ostře pohlédl. Měla srdce z ledu! „Abyste mi rozuměl, Milovaný, ne všechno, co vám prošlo na Východě, projde ve svobodném světě. Chruščov si v šestapadesátém mohl dovolit rozstřílet Budapešť a postavit berlínskou zeď, Brežněvovi v osmašedesátém prošlo obsazení Československa, ale u nás se předpokládá, že když prezident pošle americké vojáky do nějaké země, ví, proč to dělá. Zvláště když se jedná o stát spřátelený, a ještě ke všemu židovský. Ve Spojených státech žije na pět milionů Židů, dostatečný potenciál voličů, kvůli nimž by si každý prezident před mým manželem dvakrát rozmyslel, než na něj sáhne. Sama jsem v roce 1974 pracovala pro Sněmovnu reprezentantů při vyšetřování aféry Watergate. Nixon padl pro pouhé odposlechy, a tvůj předchůdce, Milovaný, musil z postu generálního tajemníka NATO odejít kvůli směšné korupční aféře. Nemluvě o aféře kolem té krávy," pohlédla útrpně na manžela, aniž vyslovila její jméno, „kvůli níž se rozhoupalo prezidentské křeslo pod Billovým zadkem. Nebýt toho, že jsem mu veřejně odpustila, už by na něm neseděl. Jestli něco nevymyslíte, pánové, poženou vás před soud za úmyslné klamání veřejnosti a napadení spojence. Podle mého názoru bychom měli z té šlamastyky vycouvat dřív, než bude pozdě, anebo pro invazi do Izraele vymyslit věrohodnější důvod, než že nám s pomocí našich Židů ukradli nějakou zázračnou zbraň!"

První dáma pocházela z republikánského předměstí Chicaga. Její otec vlastnil textilní továrnu s velkoobchodem. Své manželce v domácnosti velkoryse toleroval demokratické názory, do výchovy své dcery si však nenechal mluvit. Ještě na střední škole vystupovala jako přesvědčená republikánka. Pak ovšem přišla do věku, kdy se začala zajímat o příslušníky druhého pohlaví, a začala sympatizovat s demokraty, kteří nenosili kravaty. Již ve dvaadvaceti letech na sebe upozornila při absolventském projevu v devětašedesátém ve Wellesley College kritikou puritanismu americké společnosti, a od té doby se jí politika stala koníčkem. V letech 1970 až 1973 studovala Právnickou fakultu na Yaleu, v roce 1971 se seznámila se svým budoucím manželem, o rok později s ním vedla prezidentskou kampaň demokrata McGoverna v Texasu a v roce 1974 se svým dílem

zasloužila o Nixonův pád. Další demokratické ostruhy si vysloužila při úspěšné prezidentské kampani Jimmyho Cartera. Dlouhodobě však jako dívka z dobré rodiny vsadila na kariéru svého manžela a necpala se do žádné funkce. Organizovala úspěšné kampaně za jeho zvolení vrchním státním zástupcem státu Arkansas a posléze guvernérem a prezidentem.

Však také lépe než kdokoliv jiný věděl, jaké zásluhy jí přičíst za to, že dosáhl nejvyšší politické mety a udržel se na ní i po aféře s tou Židovkou. Bral tedy její varování vážně a byl zvědav, co na to odpoví Milovaný. On osobně, kdyby měl upřímně říct, co si myslí, ho podezíral, že poslal spojenecká vojska do Izraele jen kvůli tomu, že jako ruský aparátčik za každým neštěstím viděl zlovolné spáry sionistů. Jednoduše si ve svém mozku pološíleném ztrátou obou žen nedokázal představit, že by v tom měl prsty někdo jiný než Židé. Výpovědi zatčených z toho filmu byly opravdu vycucané z prstu a přesvědčit mohou jen idioty.

„GéGé," oslovil však Ljubimov první dámu *po otěčestvu*, nedotčen námitkami, „slyším a chápu vaše argumenty. Důkazy o sionistickém spiknutí proti světovému míru nejsou průkazné, to přiznávám. Unikl vám však jeden zásadní aspekt, jdoucí nad oprávněnost nebo neoprávněnost našeho zásahu."

„A to je co?" opáčila.

Pohladil si dlaní pohyblivé levé ruky hnědou skvrnu na čele a náhle prohlásil: „*Alea iacta est*, kostky jsou vrženy. Dejme tomu, že jsme se nechali unést falešnými předpoklady, ale Rubikon byl překročen. Vám se to může zdát ukvapené, ale mohu uvést desítky podobných omylů, které se ukázaly být pro lidstvo blahodárné. Vezměte si Kolumba. Chtěl objevit námořní cestu do Indie přes Atlantský oceán, a objevil Ameriku. Počínaje Cortézem a konče řadou vašich otců zakladatelů bylo vyvraždění Indiánů morálně zavrženíhodným zločinem, ale díky tomu se Spojené státy staly světovou velmocí a baštou demokracie. Ostatně vychloubání prezidenta Reagana, že jste schopni vést hvězdné války, přesvědčilo naše generály o vaší strategické převaze, a tak," vyskočil najednou živě z křesla a rozběhl se po Oválné pracovně, napadaje na pravou nohu, která byla kratší, „bychom mohli pokračovat. Za Velké vlastenecké války…"

„Uspořte nám čas, Milovaný," zarazila ho první dáma uprostřed věty, „víme, že co se týká druhé světové války, jste chodící encyklopedie. Raději povězte, co tím chcete dokázat?"

„Copak jste si nevšimla, že se nám podařilo sjednotit lidstvo?“

„Slyšela jsem váš projev v Kongresu. Nemusíte ho opakovat. Mne tedy nepřesvědčil.“

Generální tajemník se zastavil za prezidentovým stolem mezi vlajkami pod symbolem USA. Severoamerický kondor rozpínal křídla nad jeho kulatou hlavou a nechával vyniknout všem znakům, které by ho ve Spojených státech předem diskvalifikovaly jako prezidenta. „Od svého mládí dodnes, myslím-li na budoucnost lidstva, mám před sebou Novou Ikarii Étienna Cabeta,“ přiznal se neočekávaně. „Moje drahá Milovaná milovala Cestu do Ikarie jako já, bylo to naše společné tajné krédo. Znala celé pasáže nazpaměť.“

„Vy komunisté,“ přerušil ho americký prezident, „jste nevyřešili v komunistickém Rusku jediný lidský problém.“

„Budování komunismu v zaostalé agrární zemi byl také zásadní omyl. V tomto směru měl Trockij nesporně pravdu, i když s ním v mnoha dalších věcech nemohu souhlasit, například v otázce svobody slova. Cituji Cabeta: *Naše*, zdůrazňuji NAŠE, tedy *naše svoboda tisku pro nás znamená právo předkládat návrhy ve veřejných shromážděních. Názor těchto shromáždění, toť naše veřejné mínění. Náš tisk,* opět zdůrazňuji NÁŠ, tedy *náš tisk, který oznamuje všechny naše návrhy, diskuse a rokování i počet a názor menšiny, je v plném významu slova výrazem našeho veřejného mínění.* NAŠEHO. *Připojte*,“ umlčel gestem námitku prezidenta, „*že zvolení novináři jsou nejzdatnějšími spisovateli a že spatřují svou slávu v co možná jasném, řádném, dramatickém a zejména dokonale stručném převyprávění skutečnosti a rozboru diskusí tak, aby neopomenuli nic důležitého a nepřipustili jediné zbytečné slovo!* Koho zajímá, jestli se Židé spikli, nebo to byla jen záminka pro invazi? Hned vám povím, proč to nikoho nezajímá. Izrael, jemuž jste vy na Západě zbytečně prokazovali věrné služby, je minulostí. Ale naše NATO jako protektor Svaté země zajistí spravedlivé narovnání mezi Židy a Araby a právo Palestinců na domovinu. Ani samotní Židé nepřijdou zkrátka, nikdo jim už nebude vyhrožovat, že je zažene do Středozemního moře. Všichni budou spokojeni. Jenom blázen by teď, když už se to stalo, zpochybňoval legalitu našeho zásahu. Naší státnickou povinností je použít omylu jako argumentu, a ne ho přiznat!“

„Jakže se jmenuje ta kniha?“ zeptala se první dáma.

„*Voyage en Icarie*,“ odvětil Milovaný.

„Musíš ji objednat z knihovny Bílého domu," nařídila manželovi. „Pokud ji tam ovšem budou mít."

„Měli by," poučil ji Milovaný, „protože Spojené státy byly první a jedinou zemí, kde se Étienne Cabet snažil svou vizi dokonalé společnosti realizovat."

„Neříkejte! O tom jsme se neučili ani na univerzitě…"

„Zadrž, Milovaný," zvedl se prezident a zamířil k němu pod amerického kondora. Urostlou štíhlou postavou s tvrdou bradou potomka jižanské šlechty byl pravým opakem podsaditého Rusa se všemi jeho zjevnými vadami na kráse. „Nežijeme v Utopii a nebereš v úvahu pět milionů Židů ve Spojených státech a jejich vliv všude, kam se podíváš. V tom má Hillary svatou pravdu."

„A slyšel jsi od nich slůvko nesouhlasu?" usmál se s převahou Ljubimov. „Wall Street nejlépe ví, co bude pro globální světový trh znamenat obchod bez ideologických bariér. Jsme v podobné situaci, v jaké byl Řím, když vládl světu."

„Jenomže náš svět zahrnuje celou planetu."

„Kdo si ve starověkém Římě troufl zpochybnit Pax Romana, když Římané potlačili židovská povstání roku 70 a 135 nebo když Traianus dobyl Británii? Říše se těšila míru a prosperitě. Pax Romana zlikvidoval pirátství a podpořil rozvoj obchodu. Většina římských stavebních památek pochází právě z tohoto období."

„Netrvalo však ani tři století a z římské říše zbyly jen stavební památky."

„Tři sta let ti připadá málo?" vzhlédl k němu generální tajemník. „Tak může mluvit jen člověk, který nezažil válku. Lidé jsou vděční za každý rok míru. A kdyby Řím včas přijal křesťanství a nečekal až do čtvrtého století, Pax Romana by pod moudrým vedením vydržel až dodnes. Nemáme v zádech Germány ani Mongoly. Ne, v naší moci je položit základy pro tisíciletou říši!"

„Nesliboval něco takového Adolf Hitler?"

„Ten chtěl světu vnutit nadvládu jedné rasy, oč nikdo kromě Němců nestál. Místo aby svět spojil, tak ho rozdělil. Ale my, až na těch pár izraelských osadníků, jsme svět sjednotili bez obětí na životech. Uznávám, že to možná byla náhoda, ale uvažte, jaké přinesla plody!"

„Rusové byli první, kdo s pohrdáním mluvil o Pax Americana," namítl prezident. „Čím více se Spojené státy snažily o zachování míru, tím více nenávisti si ve světě vysloužily. Za všechno dobro prokázané lidstvu jsme si vysloužili cejch světového policajta!"

„Proto také nesmí být světový mír garantován jednou jedinou zemí, jedním národem, ať je to USA, Rusko nebo Čína, nýbrž plénem OSN. Žádný Pax Americana, ale Pacem in terris!“

„Proč rovnou nepředat veškerou moc Vatikánu?“ zasmál se prezident.

„To nemůžeme kvůli Arabům a našim pravoslavným,“ projevil Milovaný určitou nejistotu.

„Optimistický tón encykliky Jana XXIII. vzbudil živý ohlas i mezi nekatolíky,“ poznamenala první dáma zamyšleně. „*Znamenitý řád vesmíru*,“ citovala k pobavení obou mužů zpaměti, „*je v podivném rozporu s nepořádkem, který vládne mezi lidmi a mezi národy, jako by se jejich vzájemné vztahy nemohly řídit jinak než násilím. Každý má povinnost starat se o zachování vlastního života. Právo na důstojný způsob života se však pojí s povinností žít vskutku důstojně a dopřát to svému bližnímu. Lidé musí žít s druhými lidmi a hledat i jejich dobro. Jestliže vládci států ukládají zákony nebo něco nařizují v rozporu s tímto řádem, a tedy v rozporu s vůlí Boží, pak moc, která jim byla svěřena, nemá pro svědomí občanů závaznou platnost. Více je třeba poslouchat Boha než lidi.* S tím by ale náš přítel ani jeho velký vzor nesouhlasili.“

„Mýlíte se,“ zavrtěl Ljubimov hlavou s nepopsatelným úšklebkem, při němž se mu ústa protáhla od ucha k uchu jako namalovaná rtěnkou. „Lidé potřebují nosnou ideologii, postavenou na rozumových argumentech. Přizpůsobte definici Boha marxistické doktríně, a budou s tím souhlasit i Číňané. My komunisté jsme sice věřili v zákon přírody, ale už zakladatel komunismu Étienne Cabet se nijak netajil obdivem k Ježíši Kristu. Jestli dovolíte, budu také citovat. *Ježíš Kristus, zneuznaný a odsouzený svými krajany, odvrhovaný více než tři sta let filozofy, to jest učenou a osvícenou společností, je člověkem, který zaslouží první místo mezi lidstvem za svou obětavost pro štěstí lidského rodu a za své prohlášení zásady rovnosti, bratrství a společenství majetku.* Tato argumentace se v Cestě do Ikarie takřka nevyskytuje, zato v jeho pozdějším díle, Opravdovém křesťanství podle Ježíše Krista, je jí věnována značná pozornost. Cabet tvrdí, že ze všech morálek je nejlepší ta, která nejvíce odpovídá přírodě, zájmům jednotlivce a zájmům společnosti, a právě křesťanství všechny tyto požadavky splňuje. Cabet navíc neváhal využít ortodoxnějšího argumentu: je-li Ježíš synem Božím, pak jeho morálka musí být bezchybná!“

Prezident ho však neposlouchal. Zaraženě se díval na svou ženu: „Mně se zdálo, že máš k invazi výhrady?“

„Něco na tom je, co povídal,“ obdařila ho bezvýrazným pohledem. „Chceme-li názory lidí přizpůsobit realitě, musíme dotáhnout doktrínu do konce. Jsem ovšem na pochybách,“ přejela pohledem ze svého pohledného Anglosasa na postiženého Slovana, „jestli to zvládneme bez nějakého Žida.“

„Proč?“ podivil se Anglosas.

„Jsou prostě chytřejší,“ pokrčila rameny. „Nevím, jak k tomu přišli, ale zkušenost tak učí.“

Milovaný ji vyslechl rozvinutým uchem a kupodivu souhlasil. „*Charašo*,“ zasmál se, „zeptáme se Kouzelníka, jestli mu nějaký nezbyl v cylindru!“ Vytáhl z kapsy mobilní telefon a zmáčkl na něm tlačítko. Poněvadž si všiml jejich udivených pohledů, že má přímé spojení na nově jmenovaného ředitele CIA, dodal na uklidněnou: „Známe se s Edwardem ještě z Moskvy.“

Nový ředitel CIA Edward McLaughlin byl po rozpadu Sovětského svazu jmenován ředitelem Úřadu slovanských a euroasijských studií a zabýval se převážně ruskou problematikou. Reprezentoval USA na nejrůznějších diplomatických misích, takže nebylo divu, že ho Milovaný zná osobně.

Manželský pár spíše zarazilo, že souhlasil s vyřčeným názorem o Židech. Vysvětlil jim to odkazem na zkušenosti Sovětského svazu. Zatímco čekal, až se mu Kouzelník ozve, vysvětloval jim, proč Stalin ponechal i po procesech v třicátých letech Židy v nejvyšších orgánech. Bylo na ně často větší spolehnutí než na kohokoliv jiného, poněvadž si lépe než jiní soudruzi uvědomovali, na jak tenkém lanku tančí svou politickou kariéru. Protože McLaughlin telefon nebral, stihl jim ještě vyprávět, že když byl generálním tajemníkem komunistické strany, zval Edwarda k sobě do rodiny, aby uspořádal kouzelnické představení jeho vnučce. Kouzelník dosáhl díky svým šikovným prstům v oboru kouzelnictví vynikajících úspěchů.

Potom poodešel a tiše se s ním dohadoval. Když rozhovor skončil, zastrčil si mobil zpět do kapsy saka. „Malý problém,“ oznámil jim.

„Co se stalo?“

„Markus Deutch spáchal ve vězení sebevraždu. Nechápu, jak se to po všech osobních prohlídkách mohlo stát, ale měl u sebe žiletku a vlastnoručně si přeřezal žíly. Edward mi říkal, že ji měl schovanou v podrážce boty. Znali jste se dobře?“